

Cultura

Fidel pintor

Xavier Grau, veu de la pintura catalana dels setanta, reapareix a Can Framis

20/01/14 02:00 - BARCELONA - [MARIA PALAU](#)

Xavier Grau (Barcelona, 1951) deu ser dels pocs artistes catalans amb una obra respectada i admirada pràcticament per tothom. Se'l lloa sempre per la seva coherència, que no significa que sempre hagi pintat el mateix, per molt inconfusibles que siguin les seves peces, espais de conciliació del caos i l'ordre, el seu repte pictòric des de fa 40 anys.

A l'exposició que presenta ara al museu de pintura catalana de Can Framis, al 22@ de Barcelona, el visitant degustarà les subtils variacions que ha anat experimentant la seva pintura des de principi dels anys noranta fins a finals de la dècada passada –estrictament no hi ha res de la seva producció més recent–. Nous matisos que han anat conferint un caràcter més assossegat i silenciós a la seva obra, de gran força expressiva. Els colors, bàlsam per al negre més desolador, ho ben delaten. Hi té a veure l'estat d'ànim? “No pujo mai el meu estat d'ànim a l'estudi, més aviat el que m'interessa és l'estat d'ànim de l'espectador”, precisa.

Barcelona es retroba amb un d'aquells artistes, no sempre del tot present, que han escrit algun capítol important del seu relat artístic. En el cas de Grau, parlem d'una figura imprescindible per entendre el retorn a la pintura a mitjan dels anys setanta, primer com a membre del grup Trama –també integrat per José Manuel Broto, Gonzalo Tena i Carlos León–, després amb molta més llibertat en solitari. El períple artístic de Grau és indissociable de les batalles, que avui ens semblen tan llunyanes, entre pintors i conceptuals. I al mateix temps entre abstractes, els seus, i figuratius.

Guerres passades i un pintor del present amb un projecte de pintura que no renuncia al futur, per molt que s'insisteixi que els nous temps ja no seran per als pintors. A Can Framis, Grau defensa la credibilitat de la seva aventura pictòrica, més o menys impregnada dels postulats de l'expressionisme abstracte de l'Escola de Nova York, amb un aliat curiós: els seus dibuixos. És el primer cop que relliga en una sala d'exposicions pintures i dibuixos. La comissària, Glòria Bosch, ha fet aquesta aposta per ajudar l'espectador a comprendre millor el procés de treball de l'artista, tot i que en cap cas els dibuixos estan supeditats a les pintures. “Són treballs autònoms. Quan està bloquejat, Grau agafa la llibreta i es deixa anar”, explica Bosch.

Una altra cosa que sí revela la mostra, de títol *La morfosis sin fin* (fins al 6 d'abril), és que Grau aprofita els dibuixos per entrenar la seva ment. De la “memòria del gest”, n'erigeix després les seves pintures. Exercicis a part, l'artista subratlla que res del que pinta parteix de res preconcebut. No existeix l'esbós en el seu vocabulari artístic. “Sé quina imatge vull que hi hagi al quadre però no sé com serà”, assegura. Una imatge no és mai monolítica. Grau és un pintor molt sensible amb allò que, durant el procés de creació, exclou: mai arriba a fer desaparèixer del tot els descarts, sempre en deixa tímids rastres a la tela.

Darrera actualització (Dilluns, 20 de gener del 2014 02:00)

Publicat a

[El Punt Avui. Comarques Gironines](#) 20-01-2014 Pàgina 46

[El Punt Avui. Nacional](#) 20-01-2014 Pàgina 34

DESA LA NOTÍCIA A:

[Desar-la al meu compte](#)

[Seguir la notícia](#)

Des del [registre](#) pots veure i gestionar totes les notícies desades i de les que en fas seguiment.

Xavier Grau exposa dues dècades de carrera artística al museu de Can Framis Foto: J. FERNÁNDEZ.

Per primer cop, Grau relliga en una mostra les seves pintures i els seus dibuixos

Notícies de ...

[Barcelona](#)